

Není tomu tak dávno, kdy se pubertální Muzika v Hrádku u Rokycan chlubila ještě mokrou občankou a už je z ní plnoletá slečna. Slečna, za kterou z celé republiky každoročně táhnou desítky brnkálistů, bouchačů, fučíků i prostých písňomluvců, stejně jako tisíce koukačů a ušinastražistů, zvědavých, který že z prvně jmenovaných se zrovna letos do její přízně vetře nesmyvatelně.

Páteční dvoření se jako první nevydržel **Pavel Helan**, tentokrát coby osamělý písničkář. Nevděčnou roli „obecného rozpalovače“ a rozesmívače po roce bez hudby „šíleně smutné Muziky“ zvládl poměrně se ctí, ačkoliv někdy možná sám očekával více pomoci od ještě strnulých dvořanů.

To **Epy de mye**, v tom nejlepším slova smyslu „předčasně zestárlá nákaza“, se nijak nerozpakovala a svůj virus, jímž festival zamořila již v minulých ročnících, bez zábran rozkýchala po všech potenciálních hostitelích (vlastně v tomto případě hostech... no to je fuk), kteří snad ještě příjemná muka jejich infekce neabsolvovali.

Míša Leicht se tentokrát neobklopil svým tradičním přičeskem, ale méně tradiční sestavou, splétající a odesílající melodie jeho sólové dráhy k imaginárnímu balkónu osmnáctileté oslavenkyně. Jelikož jsem bohužel člověk postrádající originalitu ve vyjadřování, musím docela obyčejně říci (a navíc se pravděpodobně opakovat), že právě tato Míšova podoba je mi o mnoho bližší, a to kupodivu přesto, že nástrojové složení obvykle probere z letargie zákeřného trpaslíka, škodolibě botkou ryjícího v nervech mého ucha. (Dovolte na tomto místě osobní poznámku k „pomlouvanému“ – ty BRDY platí!)

Málokterá dívčina nepodlehne vhodně servírované nesmělosti. A právě té mají na rozdávání Honza Řepka s Petrem Ovsenákem, tedy duo **Nestíháme**. Nesmělost totiž není ničím jiným, než mnohem rafinovanější formou vlezlosti, od níž se krom noblesy v podání liší snad jen mnohem drtivějším dojmem a stálejší vzpomínkou.

Ne že by snad v hrádeckém amfiteátru nepanovala ta správná folktrempkántry kamarádská atmosféra. Ovšem ta pravá **Pohoda** s velkým P měla dorazit ze Slovenska. Bohužel... snad tréma před půvaby Muziky, snad tradiční aktivity českých silničářů, či snad dokonce chyba soudruhů z Číny při výrobě GPS navigace způsobily, že tato se kdesi po cestě vytratila a letos nevystoupila.

A tak se muselo trochu předčasně vyrojít na pódiu osazenstvo, které můžeme pro naše potřeby

Napsal uživatel Jaroos
Sobota, 15 Srpen 2009 08:14

vymezit coby příbuzenstvo dospělé slečny. Tedy ty notoricky známé vesmírné svítiče, známé z podvečerních vystoupení v hlavních časech. Jinými slovy (a krom následujícího odstavce jedinými potřebnými) – stálíce.

Prvním z gratulantů byl pochopitelně „taťka“ **Samson se svou partou**, následovaný pro tentokrát osamělým strýčkem

Wabim Daňkem

a páteční večer uzavírajícím dědečkem

Honzou Nedvědem

s kapelou, na kterého už je ale i ta Muzika stará (pokleslý humor, to je moje).

Open soboty = Open scéna. Tedy lýtý boj o přízeň obecnstva, aby mohla následně býti dobyta přízeň „tý osmnáctky“. Letos se zúčastnilo deset kapel a jeden písničkář. Vítězem se stala **Fryda & Company**

, v

zádech s rozdílem jediného hlasu přísátou **Appaloosou** a nesměle následujícím třetím v pořadí **Pavlem Petranem**. Mohu-li se

nesměle přidat se svým názorem, pak moje trojice (bez udání pořadí) by pravděpodobně doznala jediného „průniku“ s oceněnými, a to právě v podobě „bronzového“ Pavla Petrana. Toho bych osobně rád viděl na bedně ve společnosti

Hrobese

a

Perníkové chaloupky

Hlavní scénu si jako první v sobotní podvečer pronajali plzeňští **BlueGate**. Prohřeším se proti stylistice a dovolím si zopakovat již jednou použité slovo tohoto článku. Bluegrass, to je snad epidemie západočeské metropole. Na druhou stranu, nemyslím si, že by to bylo tím, že se okolo popelnic města piva povaluje hromada banj (jak se to himbajs skloňuje?), mandolín a dober (ježíííš, a jak tohle???). Spíše je to kvalitním zázemím autorským i muzikantským a tradicí tohoto stylu.

Přelet M.S., pedagogicko-obuvnický to shluk kol kytary Romany Tomáškové, si za těch cca. tři a půl roku hraní vydobyl respekt mezi obcí hudební i posluchačskou. Ta druhá ho svými hlasy z loňského ročníku oprávnila vystoupit na hlavní scéně i letos. A pokud si okolo prstu neomotaly samu Muziku, pak obecnstvo i mne zcela určitě. Jen na okraj cítím za potřebné zmínit, že interpretaci názvu skupiny jako „přelet mezi stehny“, kolující v zákulisí, se mi ze seriózních

zdrojů potvrdit nepodařilo.

A máme (přesněji nemáme) tu dalšího stydlína. Ani vítěz letošního Folkového kvítku se neodvážil předstoupit před zrak čerstvé dospělačky a přispěl tak svou absencí ke zmenšení eventuelního skluzu v programu.

Berušky jsou v živočišné říši brány jako obhájce názoru, že i hmyz může být někdy synonymem krásy a mírumilovnosti. Pokud hovoříme o stejnojmenném triu mladých děvčat, pak platí jen to první. Myslím si totiž, že sestry Vítovy musí snad ty své basistky požírat. Ne, není tomu tak. Studijní povinnosti zavály stávající tvrdičku hudby za oceán a do sestavy pohotově naskočila třetí blondýnka – Anička Drábková. Co se vystoupení týče ovšem už minimálně za rok budu od Berušek čekat o něco víc, i když přechod od dětských Port a Folkových Kvítků musí být určitě těžký.

Muzika každoročně nabízí malé výlety i mimo tradiční žánry. Letošní průvodkyní těmito směry se stala **Lenka Filipová**, mimořádná kytaristka a neméně dobrá autorka a interpretka. Jediné, co snad, dle vlastních slov, neumí, je ladit a mluvit současně. Na malinko delší zvučení dala ve spolupráci se svým doprovodem hravě a s úsměvem zapomenout a ani nejzarytější odpůrci všeho mimo FTC nemohli nepřiznat, že se jim na jazyk derou známá slova jejích šlágrů.

Ale to už jsme opět u večerních vrcholů. Pokud jste vyznavači plných jevišť, kdy o sebe zakopává mandolíňák s banjistou (což by nevadilo) a to „jediný jistý“ má bubeník, pak další vystupující na první pohled vaši kardiovaskulární soustavu neovlivní. Ne tak na první poslech. Kytarový mág **Štěpán Rak** (a při vší účtě k Lence Filipové jakoby právě ona měla být se svým umem jen posledním stupínkem právě k němu) totiž s sebou na jevišti nepotřebuje žádný doprovod. Pro vytvoření jeho iluze mu bohatě postačí vlastní ruce a vy, ačkoliv oko je mateno pohledem na osamělou kytaru, slyšíte tu nádherný duet, tu nástroj, který ve skutečnosti není na míle daleko, jindy zas snad celý symfonický orchestr... Zajděte někdy na koncert „Štěpánů Raků“. Pokud tedy nebude mít schůzku s Muzikou...

Pokud jsem zde mírně popeskoval ty, kteří na letošní Muzice z různých důvodů nevystoupili, pak se po jejich bok musím kajícně zařadit také, neb vystoupení finišujícího **Ivana Hlase s triem** jsem si už mohl také jen představovat po cestě domů, a to díky Českým drahám o dost déle, než jsem

Napsal uživatel Jaroos
Sobota, 15 Srpen 2009 08:14

zamýšlel. Proto odpusťte, že chybí jakási tečka za programem. Ale nic vám nebrání, abyste příští rok praporec vytrvalosti směle nesli i vy. Můžete tak zažít třeba i vznik další politické strany, když už ta letošní, Samsonem založená „Pravá defenestrace“, vyčerpá svůj jediný program, nijak důmyslně skrytý v jejím názvu. Anebo „jen“ vychutnáte to, co vám naservírují případní účinkující. A věřte mi, že jestli vyjdou dvě jména, která jsem letos v kuloárech zachytil, byla by neúčast, ne-li „zločinem“, pak chybou jistě...